

[Jørgen Jørgensen.]

kunne lade sig gøre at finde frem til en anden Form for Fremskaffelse af de Penge, Krigskonjunkturskatten repræsenterer. De, der har betalt Merindkomstskat hidtil, vil sikkert kunne finde Fejl ved det, der nu kommer. Nogle vil komme til at betale mere end før; til Gengæld er der andre, der kommer til at betale mindre, men man maa trøste sig med det kendte Ord, at enhver Skat i sig selv er uretfærdig. Derfor gælder det om at indrette alle disse uretfærdige Skatter paa en saadan Maade, at man kommer Retfærdigheden saa nær som muligt.

Med Hensyn til Børnefradragsreglerne er det saadan, at hvis man foretager en Sammenligning mellem Prislejet i 1922 og nu, har det ærede Medlem Hr. Thomsen Ret i, at saa er det ikke for godt; men naar Kompensation skal skaffes — og jeg er enig med den højtærede Finansminister i, at den maa skaffes —, nytter det ikke at slække 5 Millioner et Sted og 10 Millioner et andet Sted, saa at man til syvende og sidst ikke aner, hvor man skal faa Pengene fra. Det er meget svært at faa gennemført ret store Ændringer i Loven paa saa kort Tid, som der her er Tale om. Jeg tror, at det bliver nødvendigt for Skattekommissionen i Løbet af relativt kort Tid at komme til Ende med sine Overvejelser.

Det ærede Medlem Hr. Bækgaard talte om Forenkling. Ja, det bliver efterhaanden ligefrem en Nødvendighed, at man faar en anden Form for Skatteligning, saa den enkelte kan regne ud, hvad han skal betale i Skat. Det kan være ubehageligt at betale Skat, men endnu mere ubehageligt er det overhovedet ikke at kunne regne ud, hvorledes Skattemyndighederne kommer til det Beløb, man skal betale.

Om Aktieselskabsskatten gaar der søre Frasagn. Man siger, at der er kun to Embedsmænd her i Landet, der kan regne den ud, og at de ikke altid kommer til samme Resultat. Det skal nok ikke være rigtigt. Men Aktieselskabsbeskatningens Form og Regler er i hvert Fald saadan, at der er meget faa, der overhovedet kan regne den ud. Det skulde dog være saadan, at Direktørerne for Selskaberne nogenlunde kunde finde ud af, hvorledes man kommer frem til, hvad der skal betales i Skat. Man maa altsaa tilstræbe en Forenkling, og jeg haaber, at man nu ogsaa vil naa frem til en bedre Ligning. Den 23. Juli 1945 afslørede i Virkeligheden forfærdelige Forhold, Brist overalt kan jeg næsten sige, i Ligningsarbejdet. Jeg hører til dem, der virkelig er Pessimist paa Skatteudskrivningens Omraade. Jeg tror, at de

Aar, der kommer, vil stille saa store Krav til Skatteborgerne, at man ikke alene kan tale om, hvorvidt de smaa Skatteydere kan betale, men ogsaa om de mellemstore kan betale. Det er nemlig dér, Pengene ligger, slet ikke hos de store og de smaa, men hos de mellemstore. Man maa derfor stræbe hen til en anderledes effektiv Ligning end den, vi har kendt i de senere Aar.

Jeg har ingen Bemærkninger at gøre om de Ændringer, der er foretaget i Folketinget. De er rimelige og fornuftige og retfærdige. Jeg retter heller ingen Bebrejdelser mod den højtærede Finansminister for at han ikke er kommet længere. Vi ved jo alle, under hvilket Højtryk der arbejdes. Men jeg kan altsaa ikke komme bort fra, at Skattelovsændringerne maa man se at faa samlet i et virkeligt stort og veludarbejdet Ændringsforslag til hele Lovgivningen om personlig Skat.

Hermed anbefaler jeg Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Martin Sørensen (Peterslund): Da vi i sin Tid vedtog Merindkomstskatten, mente jeg, det var en god og rimelig Maade at beskattede den Merindkomst paa, som enkelte Skatteydere havde opnaaet frem for andre. Denne Skatteform medførte, at Merindtægter i Forhold til tidligere Aar blev undergivet en Ekstrabeskatning, der stod i passende Forhold til Merindtægten og beregnedes særskilt uanset og ved Siden af den almindelige Indkomstskat. Det synes rimeligt, at de Skatteydere, der havde været særlig heldige paa Grund af særlige Forhold, bidrog med en passende Del af Merindtægten til Dækning af Statens Udgifter. Senere blev Merindtægten efter først at have været særskilt beregnet tillagt den almindelige Indkomst, der saaledes blev forøget med den beregnede Indkomst, hvorved den skattepligtige Indkomst blev tilsvarende forøget og som Følge deraf førtes op i en højere Rateskala ved Beregningen af Skatten.

For en umiddelbar Betragtning kunde der ikke gøres væsentlige Indvendinger mod en saadan Form for Beskatning i en Tid, da Statsskatteerne var stærkt stigende, og Indkomsterne blev mere og mere uensartede og præget af de ny Konjunkturer, der var opstaaet under Krigen. Senere blev der indført en Konjunkturskat, der i det væsentlige hvilede paa samme Princip: Sammenligning mellem Gennemsnitsindtægten i tre normale Aar før Krigen. Merindkomstskatten blev dog ikke derfor ophævet. Ved Gennemførelsen af den ny Krigskonjunkturskat blev Betydningen af Sammenlig-